

5. Erstatning for Ulykkestilfælde paa Vej til og fra Arbejdsstedet.

Udvalget har drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt Ulykkesforsikringen skal omfatte Ulykkestilfælde, der rammer den forsikrede paa Vej til og fra Arbejdsstedet.

Til Støtte for en saadan Ordning er det anført, at det maa anses for rimeligt, at Arbejderne ogsaa under deres Færden til og fra Arbejdsstedet er beskyttet mod Følger af Ulykkestilfælde, idet deres Færden fra og til Arbejdsstedet er en absolut Nødvendighed for Arbejdets Udførelse for Arbejdsgiveren.

Over for Henvisningen til, at Gennemførelsen af en saadan Forsikring vil medføre betydelige Vanskeligheder, idet det vil være vanskeligt, navnlig for saa vidt angaar de paagældendes Færden hjem fra Arbejdspladsen, at opstille en rationel Begrænsning, henvises der til, at naar Forsikringen begrænses til at omfatte de Tilfælde, hvor de forsikredes »Færden foranlediges af og staar i umiddelbar Sammenhæng med deres Beskæftigelse«, vil de paapegede Vanskeligheder ikke blive større, end de, der f. Eks. opstaar ved Afgørelsen af, i hvilken Udstrækning Udearbejdere, Inkassatorer o. l. er forsikret.

Dernæst anføres det, at saafremt man overhovedet vil bevare Forsikringen for forskellige Kategorier af Personer, der henhører under Loven, f. Eks. Kontorfolk, bør man medtage deres Færden til og fra Arbejdsstedet som Forsikringsgenstand, idet de paagældende praktisk talt ikke er udsat for anden Ulykkesrisiko end den, der er forbunden med deres Færden til og fra Arbejdsstedet.

Endelig har man henvist til, at en Ordning med en udvidet Forsikringspligt som den heromhandlede er gennemført flere Steder i Udlandet, saaledes i Tyskland, Østrig, Sverige og Holland.

Imod en Udvidelse af Forsikringen som her omhandlet er det anført, at det er principielt urigtigt at paalægge Arbejdsgiverne Byrden ved en saadan Forsikring; Forudsætningen for, at Byrden lægges paa Arbejdsgiveren, maa være Beskæftigelsesforholdet, Tjenesteforholdet, og Forudsætningen for, at Arbejderen nyder godt af Forsikringen, maa være, at han er i Beskæftigelse hos Arbejdsgiveren; men disse Forudsætninger menes ikke at være til Stede, saalænge Arbejderen er paa Vej til Arbejdet, og ikke heller, naar han har forladt det. Forsikringen bør efter denne Opfattelse principielt rigtigt kun være i Kraft, saalænge Arbejdsgiveren har Dispositionsret over Arbejderens Arbejdskraft og kan forlange, at Arbejderen følger de af ham givne Anvisninger. Endvidere henvises der til, at det er urimeligt at paalægge Arbejdsgiverne en Erstatningspligt for Ulykkestilfælde, der skyldes Risikoer, som de er uden Indflydelse paa og intet Ansvar har for, samt til de Misbrug, der vil kunne fremkomme, idet Arbejdsgiveren ikke kan kontrollere Rigtigheden af det af de tilskadedekomne anførte angaaende Omstændighederne ved Ulykkens Indtræden.

Af Hensyn til Vurderingen af Betydningen af en saadan udvidet Forsikringspligt har man indhentet nærmere Oplysninger fra den svenske Rigsforsikringsanstalt, der har oplyst, at Antallet af Ulykkestilfælde paa Vejen fra og til Arbejdsstedet i Sverige har udgjort:

	1922	1924	1925	1926
Mænd	1,6 pCt.	2,2 pCt.	2,9 pCt.	3,1 pCt.
	(af samtlige Ulykkestilfælde).			
Kvinder	5,5 —	8 —	10,8 —	11,7 —

Erstatningerne i Anledning af saadanne Ulykkestilfælde udgjorde i de nævnte Aar følgende Procenttal af samtlige Erstatninger: